

LÁSZLÓFFY CSABA

Illyés Gyula- emlékek (1970-es, 1980-as évek)

*„Abogy fogynak vén napjaink,
Ős jogaink úgy szaporodnak...”*
(I. Gy.: Jogaink)

*„helyretenni
föld és ég dolgait, játékosabb
s így igazságosabb szabály szerint.”*
(I. Gy.: Játékszabály)

Csillapodj

*Ez az a nap mikor megnyugszol
nem aláznak meg tízszer bússzor
nem égsz el mint a serpenyőben
felejtett meredő ökörszem
nem kér belőled az erkölcs sem
nem várják hogy kinyiffanj bölcsen
menő eszmét vagy esztelen bért
felkínáló önmentő rendért
nem borzongat Boldizsár Menybért
ma nem kapkods a menetrendért
mint pállott bőr a bintóporral
csillapodj habcsókos terrorral*

IgeNEM (!)

*A mindentudás ördöge
helyett a semmi szótárát uram
néma oroszánordítást
csakazértis!-ből csakugyant*

*terhes tudásnál többet ér
tudni mindig hogy mi tilos
zúzott könyvlapnál szárnyalóbb
az érintetlen papiros*

*csak úgy hogy jó uram ne sértsem
csak azt ne hogy mégis hogy mégsem*

1987. május 25.

Az ünnep kísértete

*Álljon fel, akinek van önismerete!
(Ne a szoborra, mert úgy kisebbnek
fog látszani.) Mi ez a csörtetés?
Fölösleges eljátszani*

*a győztest –
a kardok kövülete hallgat,
zászlókon a vér rég megalvadt.*

*Kegyelem, kegyetlenség? – az élők
privilegiuma. „Hajoljon le.
Földig! Föld alá! Multontúliba!”
Esendők vagyunk visszamenőleg is,
a megfellebbezhetetlen jövő
titeket örületbe visz.*

*Sok a дума.
Sok a keselyű. Prométheus mája
elfogyott rég. Hatalom impotenciája.*

(Március 15. – a 80-as évek elejéről)

Csasztuska

*Csigaházból a csigaszarv:
kikandikál az elmekór.
Ugráltatja a kecskeszart
a deszkatömeg. (Fel ne forrj.)*

1984

(Töredék)

Barlanglakásra gondolsz,
a téli álom –
ösztön, nyugtalanság s te magad is
foglya vagy a világon.

Nyugodt és tiszta hangok
a hó alatt.
De ártatlanságodnak vége, ha
kikezdsz
mindenféle kacat.

Amit nem (nem csak) a
halál pusztíthat el – – –
Ott voltál; s mára mégsem
ugyanaz a hely.

Állsz a szobában. Kávéillat,
függöny takar; egy pillanat,
s már nem te vagy.

1982 ?

Anyánk és a kígyófészek

*„Kinyúló két kéz, távol
időből, óceánból!”*

(Illyés Gyula)

*A kígyó csak látszólag békülékeny.
Most füvek perzselődnek, rejti még
ráncát a föld, az ágasbogas éden.
Ő tudta: homokra építenéd
hajlékodat, sekélyes ürességre,
ha erőt venne a bitegetés
rajtad. Mert űzött lélek menedéke
csupán a hely; illúzió egész
kínos kapaszkodásod, jaj, te ürge
lyukba néző, gyökerre nem találsz.
Ősember ösztönével szembesülve,
balekfi, ha hüvelykujjadra állsz
tótágast, s odatartod nyúzott képed
a sorsnak, mely ostorfával subint,
Ő az, aki a kiálló tüskéket
kiszedi majd, és elmédből a kint.*

2002. május 11.

Levél helyett

I. Gy.-nek

Rókák cinkék riadt lábnyma közé rejtettem nyomomat a ház körül a világ
közepén vagy világvégén ÖSSZEFIRKÁLT SZÍVEDEN

Úgy szaladtam föl Tihany lépcsőin kilencszáz évet mint a fiatal eső lábujjhe-
gyen hogy végre hozzád érjek Ismeretlenül hányszor szemembe tűztél mint a
Nap de mit teszel az árnyékkal ott belül? faggattam volna a csillagsengésű

koponyafalat És egyszerre megéreztem mióta magányos már az a ház Kolostor-
tisztség odabent egyenes derékkal ült hült helyzeteidben a csend mégis való-
di volt ez a találkozás Távolságban nyúhtette testedet a nagy láz Tihanyban érintet-
lenül magasodott a tárgyaidra támaszkodó néma gondolatváz

*az óra állt a szőlő éppen érett
leloptam róla egy szemet
tűzbely követ (vagy szívedet)
forgáccsal szórtad be (míg élek
keresni fogom szerszámaidat)
mint lapos kő a fatönk-szélről
észrevétlenül bukott le a nap
akkor ott – s a maradék fénytől
felriasztva sárga leveleket
pillantottam meg homlokom felett*

*a legbékésebb legzöldebb nyarak
így ajándékoznak nekünk lebet
miként szálanként kifebédett
világért-virrasztó bajszálakat.*

1973

A tihanyi kertben, 1976-ban, Lászlóffy Enikővel és Lászlóffy Csabával